

žádosti (v daném případě o žádosti za polovení podstatné změny na schválených plánech podle § 41 stav. řádu) konáno, sepsán protokol, který má obsahovati krátký popis stav. návrhu, prohlášení stran, event. dohodu mezi nimi, znalecký posudek; protokol má býti ode všech účastníků podepsán. Vzhledem ke koncentrační zásadě, jež řízení stavební ovládá, má sepsání protokolu ten význam, že v dalším řízení není možno vznášeti námitky a připomínky, jež v protokole obsaženy nejsou. Podpis účastníků komis. řízení nemůže pak míti jiný smysl, než že tvoří důkaz, že účastníci řízení při komis. jednání nepřednesli nic jiného, nežli co je v protokole zapsáno. Z okolnosti však, že protokol není některým účastníkem podepsán, není možno činiti přímý závěr na to, že za prohlášením do protokolu pojatým nestojí, nebo že od něho ustupuje. Bylo by snad možno na to usuzovati z jiných skutečností, při čemž by nedostatek podpisu na protokolu mohl po případě tvořiti závažný indic.

Žal. úřad neuvádí však žádné skutečnosti, jež by připouštěly takovýto závěr, a také ze správních spisů podobné skutečnosti neplynou. Jako soused zúčastnil se totiž komis. řízení 27. května 1932 jediné dnešní st-l. V protokole je zapsáno prohlášení sousedovo. Žal. úřad ani výslovně netvrdí, ani ničím nenaznačuje, že by prohlášení sousedovo nepocházelo od st-le, nýbrž od jiné osoby. Ze skutečnosti, že jako soused účastnil se komis. jednání jediné st-l, plyne spíše opak. Svůj úsudek nemohl konečně žal. úřad založiti ani na obsahu odvolání st-lova, jež opakuje v podstatě tutéž obranu, která je zapsána v protokole o komis. jednání, právě tak jako z pouhého nedostatku podpisu st-lova na protokole nemohl usuzovati, že by prohlášení sousedovo nebylo bývalo učiněno st-lem, nebo že by st-l od něho byl ustoupil. Proto neprávem odepřel žal. úřad meritorní projednání odvolání st-lova a octl se svým výrokem o preklusi námitky, v odvolání vznesené, v roporu se zákonem.

Slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss i v té části, jež je napadena stížností Františka J.

Č. 11.904.

Dávky za úřední úkony: * Nárok na prominutí dávky za úřední úkon ve věcech správních podle § 6 zák. č. 53/1925 Sb. přísluší jen osobám fysickým.

(Nález ze dne 10. května 1935 č. 15.826/35.)

Věc: Spolek »Deutsche Akademie für Musik und darstellende Kunst« v Praze proti ministerstvu školství a národní osvěty o osvobození od dávky za úřední úkon.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Udělujíc stěžujícímu si spolku právo veřejnosti na školní léta 1932/1933 až 1936/37 předepsalo min. škol. tomuto spolku dávku za úřední úkon v částce 500 Kč podle zák. z 19. prosince 1932 č. 190 Sb. ve smyslu zák. ze 3. dubna 1925 č. 53 Sb. ve znění zák. ze 16. pro-

since 1926 č. 253 Sb. a zák. z 27. listopadu 1930 č. 192 Sb. podle sazby I. položka 3a vl. nař. z 23. prosince 1932 č. 191 Sb.

Podáním z 21. března 1933 žádal spolek, aby dávka byla odepsána, po případě snížena, poukazuje k svému velice nepříznivému finančnímu stavu, který často nedovoluje ani vyplacení služného učitelům, jakož i k tomu, že schodek akademie činí skoro $\frac{3}{4}$ mil. Kč.

Žádost tato byla zamítnuta nař. rozhodnutím, jelikož nejsou tu podmínky čl. IX vl. nař. z 23. prosince 1932 č. 191 Sb., za kterých osvobození od dávky může býti přiznáno.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvažoval nss takto: — — —

Stížnost, obracejíc se proti vlastnímu obsahu nař. rozhodnutí, má za to, že žal. úřad porušil zákon, nepřiznal-li st-lce osvobození od dávky, ač podle čl. IX nař. č. 191/1932 Sb. ve spojení s § 26 o. z. o. st-lce nárok na odepsání dávky odpírati nelze.

Je sice pravda, že podle § 26 o. z. o. požívají dovolené společnosti (právnícké osoby) v poměru k jiným zpravidla stejných práv s jednotlivými osobami. Leč toto právní pravidlo neposkytuje právníckým osobám, jak patrně z jeho znění (arg. slůvko »zpravidla«), absolutní rovnoprávnost s osobami fysickými, chce naopak zaručiti jim rovnost jen co do oněch práv, jež podle své povahy a pojmu nepředpokládají fysickou osobnost. Tam, kde norma, upravující určitá práva a právní poměry, má na zřeteli toliko osoby fysické, není místa pro práva ta i u právníckých osob, a nelze pro ně nic vytěžiti z předpisu § 26 o. z. o. Podle § 6 zák. č. 53/1925 Sb. ve znění zák. č. 253/1926 Sb. o dávkách za úřední úkony ve věcech správních má každý, kdo by bez zkrácení nutné výživy potřebné pro sebe a svou rodinu nemohl dávky zaplatiti, nárok, aby úřad k vyměření dávky příslušný od vyměření upustil anebo dávku prominul. Podrobnosti mělo ustanoviti nařízení. Čl. IX vl. nař. č. 191/1932 Sb. přejímá v bodu B ustanovení cit. § 6 a provádí blíže v dalším svém obsahu předpis ten. Mluví-li obě normy o »zkrácení nutné výživy« a »o rodině«, a tímto způsobem označují subjekt práva, jež zakládají, nelze míti pochybnosti o tom, že chtěly právní nárok na osvobození, resp. prominutí dávky za úřední úkony propůjčiti toliko fysické osobě, a že vyloučily ze způsobilosti býti subjektem práva toho osoby právnícké. Za tohoto stavu práva nelze ovšem opírati nárok st-lky na osvobození od dávky o předpis čl. IX nař. č. 191/1932 Sb. ve spojení s §em 26 o. z. o. a neporušil žal. úřad zákon, odepřel-li přiznati st-lce osvobození od dávky proto, že nejsou splněny podmínky čl. IX nař. č. 191/1932 Sb. Nespadá-li však st-lka mezi oprávněné osoby, není vadou, tím méně podstatnou, že žal. úřad nevyšetřoval hmotné poměry její, a že v nař. rozhodnutí blíže neodůvodnil, proč má za to, že finanční stav spolku prominutí dávky neospravedlňuje.

Č. 11.905.

Dávka z přírastku hodnoty nemovitostí: * Pod pojem »výhody« vo smysle § 16 odst. 2 dávk. prav. (příloha III. k vl.